

LEVELEK A SZERKESZTŐSÉGHEZ

Nem cseng, nem is esik le

(Megjelent a Magyar Ifjúság 39. számában, 1981. szeptember 25-én)

Fenti című cikkben foglaltakat megvizsgáltuk, ennek eredményéről az alábbi tájékoztatást adjuk:

A Személy- és Poggyászdíjszabás I. rész 21. § 1. pontjának értelmében: „Az utas a díjszabásban megállapított menetdíjat köteles fizetni. A jegypénztár és a jegykezelő pénzváltásra nem köteles. Ha az utasnak nincs aprópénze és a jegykezelő, illetőleg a jegypénztáros nem tud visszaadni, a visszajáró pénzt a VOLÁN Vállalat az utas részére megküldi. A visszajáró összeg megküldésének költségét az utas viseli.”

Gépkocsivezetőnk tehát akkor követett el mulasztást, amikor nem fogadta el az 500 forintot és nem jegyezte fel az utas nevét, címét. Mulasztásáért felelősségre vontuk, kioktattuk az idevonatkozó szabályzatra.

**Volán 20. sz. Vállalat
menetrendszerinti
személyszállítási főosztály
forgalomirányítási főosztály**
**Mentényi István
szem. száll. főoszt. vez.
Sohár István
forg. ir. oszt. vez.**

Csoportelsőként

(Megjelent a Magyar Ifjúság 45. számában, 1981. november 6-án)

Nagy várakozással vettem kézbe a Magyar Ifjúság 45. számát. Biztos voltam benne, hogy a labdarúgó-válogatott csoportelsőségeről olvashatok majd benne egy cikket. Várakozásomnak megfelelően egy őszinte, mértékertartással megírt, reális cikket olvashattam T. András Emil Csoportelsőként című írásában.

Mindössze egy dolgot hiányoltam belőle. A cikkből egyáltalán nem domborodott ki az, hogy az úgynevezett „idegenlégiósok”, vagyis a külföldön szereplők, név szerint: Mészáros, Martos, Bálint, Mucha, Müller és Fazekas magasan a legjobb teljesítményükkel, „profii” szemléletükkel — ennek a többiekbe való átlátnálásával — döntő érdemeket szereztek a csoportelsőség kivívásában. Korántsem akarom ezzel a hazai játékosaink teljesítményét, tudását kétségbevonni, megkérdőjelezni. Viszont nem biztos — bár ezt utólag nem lehet eldönteni — hogy a külföldön szereplő játékosok nélkül is sikerült volna a csoportelsőség vagy egyáltalán a továbbjutás kivívása. Egy kis emlékeztető: Luzern: Bálint és Müller a két gólszerzőnk, Budapest: a románok elleni győztes gólt Fazekas lőtte, Osló: Müller és Fazekas játszott, nem is rosszul, Budapest: Anglia ellen az egész válogatott csapatnak nem ment — sajnos... Bukarest: Mészáros, Martos, Bálint, Müller és Fazekas is kitett magáért, főleg az első három, Budapest: Svájc ellen Mészáros, Müller és Fazekas játszott (csak ők játszhattak), és egyaránt

oroszlánrészt vállalt a sikerből Fazekas, gólt is szerzett. Budapest: Norvégia ellen Bálint és Fazekas gólt lőtt, Martos és Müller is jól játszott, s Mészáros sem védett rosszul. London: biztos vagyok benne, hogy nem rajtuk fog múlni a tisztas helytállás!

Ezeket csak kiegészítésként írom le. A cikkkel egyébként ismétlem, egyetértek, mert őszinte és végig reális. Kiegészítésként, de egyszerre igazam alátámasztására is meg kellett írnom ezt a levelet. A Magyar Ifjúság ez évi 22. számában ugyanis már megjelent egy levelem, amelyben a profi szerződések kiszélesítésének szükségességét szerettem volna érzékeltetni. Úgy érzem, ez az idei VB-selejtezősorozat, függetlenül a Londonban elért eredménytől, máris engem igazol.

**Mező László
Miskolc**

A modern dzsessz és a modern műzene kapcsolatáról

Már a negyvenes években erőteljesen jelentkezett a dzsessz és a huszadik századi műzene élénk, kétoldalú kapcsolata.

A dzsessz oldaláról ekkor első sorban Stan Kenton munkásságában fedezhető fel a klasszikus zene egyik-másik nagyságának, így Rachmaninovnak vagy Milhaudnak a hatása.

A huszadik század komponistái közül Stravinsky zenéjét ihlette meg leginkább a dzsessz. Ezek a darabok egytől egyig hatalmas jelentőségű, maradandó alkotások: így az 1918-ban megjelent „Ragtime tizenegy hangszerre”, az 1919-es „Pianorag-music”, vagy a „Histoire du soldat (A katona története)”. A dzsessztörténet szempontjából a legfontosabb mérföldkő az 1945-ben komponált Ebony Concerto volt, amelyet a dzsesszzenész Woody Herman big bandje számára készített. A kísérletekre ekkor jellemző volt, hogy nem dzsessz kiszenekearra, combo méretű együttesekre, hanem big band nagyságú zenekarra írták a darabokat. Nem véletlen, hogy erre az időszakra tehető a dzsessz big band zene fénykora.

A huszadik századi zene és a dzsessz kapcsolata más formában, inkább combo zenekarok kísérleteiben került újra felszínre Ornette Coleman 1960 decemberében megjelent „Free Jazz” albumáról elnevezett stílus keretei között. A legkiválóbb free muzikusok a gyökerek, az ősi néger folklór mellett behatóan tanulmányozták a mai klasszikus zene mindkét forrásának legjelesebb zeneszerzőit. Így a „bécsi iskolát” Schoenberg és tanítványait, Bergét, Webernt, de talán még inkább a másik forrást, amelyet Debussyvel kezdhettünk és ehhez a hagyományhoz sorolható Stravinsky, Bartók, Varése, Messiaen.

A legnagyobb lemeztársaságok katalógusaikban kortárs zeneszerzőként említik meg a free nagyságait, például Don Cherryt, Cecil Taylort, Keith Jarrettet. Az

ilyen jellegű besorolás vitatható, de mindenesetre elgondolkodtató.

Véleményem szerint ez azt sejteti, hogy némelyik free zenészt a kortárs zeneszerzők dzsesszzenészek tartanak, a dzsesszzenészek ellenben kortárs zenészek. Vitathatatlan azonban, hogy egyes jól sikerült free témák a kortárs zene régióiba vezetnek el. Az ütőtörök olyan muzikusok, akik nagy zenei hagyományokkal rendelkező államban élnek és népzenéjük, klasszikus zenei óriásai legalább olyan hatással vannak művészetükre, mint az amerikai dzsesszhatományok. Magyarországon a Bartók ihletettséggel Szabados György „Esküvő” nagylemezén az „Improvisatio” című darabja — amit Horváth Lajossal adott elő duóban — a kortárs zene és a free dzsessz sikeres fúziójának élményét nyújtja, de a kortárs műzene két nagyságának, Pendereckinek és Lutoslawskinak a hazájában, Lengyelországban Jan Fryderyk Dobrowolski dzsessz-zenészekkel játszott Szkryabin, Ravel, Chopin és sláv népzenei alapokról induló, a kortárs zene és az avantgarde dzsessz legnagyobbjait idéző remek zenét.

Mivel sem a műzene, sem a dzsessz nem zárt, homogén műfaj, ezért a jövőben feltehetőleg még több hasonló kísérlettel fogunk találkozni.

**ifj. Csiky Ottó
Tatabánya**

Cid

(Megjelent a Magyar Ifjúság 44. számában, 1981. október 30-án)

A cikk eléggé lehúzza a darabot és írója kijelenti: „kérdés, hogy Cid története kavarhat-e vihart” és hogy nem éppen aktuális.

Leírja azt is, hogy a hármas jelszó, a becsület, vitézség, hazaszeretet átértelmezhető-e korunkra. Nos, ehhez a hármas jelszóhoz én még hozzátenném azt is, hogy érzélem. Véleményem szerint, itt kapcsolódik a darab aktualitásához, mert rohanó világunkban elfelejtjük őszinte, tiszta érzelmeinket. Sokszor a pénz, a karrier még sárba tiporja a becsületet és vele együtt tiszta érzéseinket. Hát ezért kellene egy végleges szót mondanunk, hogy a becsület, hazaszeretet és énünk legbelsoőbbjéit ebben a korban is tisztába tegyük végre.

Lehet, hogy az előadás nem volt mellbevágó és meg lehetett mellette vacsorázni, de én azt hiszem, hogy aki eközben a darabot is végignézte, az nemcsak tojásos nokedlivel lakott jól, de életvitelét is sikerült gazdagítania egy-két értelmes gondolattal.

**Blázi János
Veresegyháza**

Taxisriasztó?

Feleségem gyermekáldás elé néz, néhány hét múlva első gyermekem boldog édesapja lehetek.

A terhesség eddig eltelt ide-

jét teljes életörömmel, szinte mámorosan éltük le. Ezt az állapotot szerencsére csak ritkán homályosítja el valami mellékkörülmény. Ilyen volt a napokban történt esemény.

Ismerőseinktől, barátainktól már többször hallottuk, hogy a pocakos kismamáktól nagyon félnek a taxisok, sőt, ha lehet, nagy ívben kerülik is őket. Nem hittük el, lehetetlennek éreztük; hiszen a taxisofőrökről az újságok „hősköltevényeket” zengenek, néhány beszélgetősebb pilóta pedig egy tízperces út alatt húsz kalandját meséli el — a vandálok lecsillapításától a lógós utasok megrendszabályozásáig.

Október 11-én, vasárnap úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk feleségem szüleit a Fehérvári úton. Sajnos, előre meg kell terveznünk minden kiruccanást, ugyanis nejem veszélyeztetett terhes, ráadásul utolsó idős kismama. Tehát délután taxit rendelünk, és tizenöt perc múlva megérkezünk.

20 órakor indulni készültünk haza, gondolván, hogy később nem kapunk kocsit. Tárcsáztuk is a 222-222-t, nem vették föl, hívtuk a 666-666-ot, foglalt volt. Így ment ez néhány percig. Nem volt mit tenni, elindultunk anyósom nyolc kiló ajándék babakelengyével, mondván — sebjaj, majd az utcán találunk taxit, elég forgalmas a Fehérvári út.

Ráhízártam! Tényleg forgalmas volt, sőt még taxi is jött (vagy tizet összeszámoltam), de aztán ment is. Hiába integettem, észre sem akartak venni, bár volt, amelyik lefékezett, sőt meg is állt, de látva feleségem állapotát, Laudát meghagyudtoló sebességgel továbbrobogott. Megdöbbenem. Ez lenne a taxisok önfeláldozása, mélyeséges embersége? Hát hol van itt a logika? Ki az, aki a szülési fájdalmak közepette a férjével karfonogva taxiért hadonászik? Nem egyszerűbb mentőt hívni, amely kényelmes körülmények között néhány perc alatt beér a kórházba? Ja, ha nincs telefon a lakásban, vagy valamelyik szomszédnál? És mondjuk, a kapu előtti is éppen elromlott. — Hát ez az! Akkor az ember természetesen átszalad a harmadik utcába Miki néniért, a bábáért, és majd ő levezeti a szülést, mint drága jó nagyanyáink korában, Szalmapusztán. Ez is megoldás.

Végül is másfél óraj utazás után megérkeztünk Kiszepstre. Taxiállomásnál nem is próbálkoztunk, mert feleségem a kocsihoz való közeledésével egy sofört sem akart a vak rémület határára kergetni.

Mostanáig csodáltam a taxisok bátorságát, akik éjszakánként ismeretlen utasokat vesznek fel, de szerintem nem ez a bátorság, hanem vajdó asszonyt kórházba szállítani, vállalni a kockázatot, hogy esetleg nem érkeznek meg időben.

Valószínűleg nem lehet általánosságban beszélni a taxisokról ebben a vonatkozásban sem, mégis érdemes lenne figyelmet fordítani olyan dolgokra, melyek nem kötelességzamba mennek, inkább csak emberi segítő szándékot tükröznek.

Südi Károly